

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **JUDr. et Ing. P. G., Ph.D.,** zastoupeného Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/233, Praha 6, proti žalovanému: **Úřad městské části Praha 5,** se sídlem nám. 14 října 1381/4, Praha 5, o žalobě proti neoznačenému rozhodnutí žalovaného o námitce podjatosti ze dne 26. 8. 2009, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2009, č. j. 5 Ca 215/2009 - 19,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal u Městského soudu v Praze přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2009 v řízení o dávce pomoci v hmotné nouzi. Tímto rozhodnutím nebylo vedoucím oddělení sociální péče Úřadu městské části Praha 5 vyhověno námitce podjatosti úřední osoby, referentky I. P., vznesené žalobcem.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 11. 2009, č. j. 5 Ca 215/2009 - 19 žalobu odmítl. V odůvodnění usnesení uvedl, že pro posouzení přípustnosti žaloby je rozhodující, že žalobce brojí proti rozhodnutí správního orgánu, jímž vedoucí oddělení správního úřadu rozhodl v průběhu správního řízení o námitce podjatosti, kterou žalobce požadoval vyloučení pracovnice správního orgánu z řízení. Měl-li žalobce za to, že o námitce nebylo rozhodnuto v souladu se zákonem, je nutno tuto skutečnost namítat v odvolání proti samotnému rozhodnutí ve věci (v daném případě proti rozhodnutí o dávce pomoci

v hmotné nouzi), případně pak v žalobě proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího správního orgánu ve věci. Rozhodnutí o námitce podjatosti je však ze soudního přezkumu vyloučeno, neboť se jím upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Žalobce tedy žalobou brojil proti usnesení žalovaného, které není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“) a je vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 70 písm. c) s. ř. s. Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu žalobce podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že rozhodnutí o námitce podjatosti nemůže být ze soudního přezkumu vyloučeno, neboť se jím neupravuje vedení řízení před správním orgánem. Stěžovatel namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného je neoznačené a nepřezkoumatelné, o čemž svědčí i úmyslná pasivita správních orgánu při řešení mimořádných opravných prostředků. Dále stěžovatel považoval řízení před Městským soudem v Praze za zmatečné, soud byl nesprávně obsazen, a to z důvodu sexuální orientace rozhodujícího senátu, což je patrné i z odůvodnění usnesení, kde je stěžovatel bezdůvodně napadán. Další text nemá s kasační stížností žádnou souvislost. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelé uplatnili ve své kasační stížnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížností je napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, v tomto případě přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem. Stěžovatelova námitka nepřezkoumatelnosti a nedostatečného označení rozhodnutí žalovaného správního orgánu a s věcí se zcela míjející námitka pasivity správních orgánů při rozhodování o mimořádných opravných prostředcích je tudíž nepřípustná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou podjatosti a dospěl k závěru, že tato námitka sama o sobě je opožděná. V dané věci byla stěžovatelem namítnuta podjatost soudkyň Městského soudu v Praze až po ukončení řízení o žalobě před tamním soudem, a to při zahájení řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozhodnutí. Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. *účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží.* Tvrzené okolnosti, které jsou podle stěžovatele důvodem podjatosti, mu byly dle textu kasační stížnosti známy buď před tím, než mu bylo usnesení o odmítnutí žaloby doručeno, anebo alespoň od okamžiku doručení napadeného usnesení, neboť podle jeho slov byly tyto důvody potvrzeny i v odůvodnění usnesení, kde je bezdůvodně napadán. Byť námitky podjatosti jsou v kontextu pojetí kasační stížnosti pouze dehonestující povahy, přičemž totožné stěžovatel vznášel i ve správním řízení, je

nutno konstatovat, že v soudním řízení námitku podjatosti stěžovatel vznesl až v kasační stížnosti ze dne 24. 12. 2009, přičemž napadené usnesení mu bylo doručeno dne 10. 12. 2009. Námitka podjatosti vůči soudkyním v řízení podle § 108 s. ř. s. tak byla uplatněna opožděně, a proto k této námitce samé o sobě nelze přihlížet (§ 8 odst. 5 věty poslední s. ř. s. ve spojení s § 40 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Jen pro informaci stěžovatele zdejší soud k tvrzeným důvodům podjatosti připomíná, že podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2005, č. j. Nao 2/2005 - 299 pohlaví soudce, stejně jako jeho věk, sexuální orientace nebo rasová, etnická či národnostní příslušnost nemohou být samy o sobě důvodem podjatosti ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s.

K povaze rozhodnutí o námitce podjatosti ve správním řízení zdejší soud uvádí, že podle jeho dosavadní judikatury je považováno rozhodnutí o vyloučení pracovníka za rozhodnutí, kterým se upravuje vedení řízení před správním orgánem [§ 70 písm. c) s. ř. s.], a které proto není přezkoumatelné samostatnou žalobou ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího právního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, publ. pod č. 114/2004 Sb. NSS, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2010, č.j. 4 As 1/2010 – 67, dostupné na www.nssoud.cz). Od posouzení charakteru tohoto rozhodnutí nevidí Nejvyšší správní soud důvod se odchylovat, nejedná se totiž o rozhodnutí, které by přímo zasahovalo do subjektivních práv účastníka řízení, při přezkoumání námitky podjatosti pracovníků správního orgánu se pouze prověřuje, zda v samotném řízení není jednáno podjatým úředníkem. Proti rozhodnutí o námitce podjatosti pracovníka správního orgánu (úřední osoby), a to jak proti usnesení, kterým je o této námitce rozhodnuto, tak proti sdělení správního orgánu o tom, že k námitce pro její opožděnost nebude přihlížet (§ 14 odst. 2 správního řádu) lze však brojit v rámci žaloby proti meritornímu rozhodnutí ve věci a touto cestou je potom také garantováno právo na spravedlivý proces.

Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožňuje se závěry Městského soudu v Praze, jenž napadené rozhodnutí žalovaného hodnotil jako rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a podanou žalobu proto v souladu se zákonem [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s.] odmítl.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil namítanou nezákonnost rozhodnutí Městského soudu v Praze, kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nebyl zjištěn, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyně z řad advokátů. Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., hradí ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci však Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni odměnu za zastupování nepřiznal, neboť v řízení o kasační stížnosti neprovedla žádný úkon právní služby.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. února 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu